

Arrest

nr. 201 848 van 29 maart 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN ROYEN
Joseph Lonckestraat 50
9100 SINT-NIKLAAS**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 17 november 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 oktober 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 24 november 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 25 april 2017 een aanvraag in om afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een Belg, in de hoedanigheid van bloedverwant in nederdalende lijn.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 13 oktober 2017 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder

bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 18 oktober 2017 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 25.04.2017 werd ingediend door: [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn (...)'

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen 'ten laste' te zijn van de referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Als bewijs ten laste legt betrokkene volgende documenten voor:

inkomsten van de referentiepersoon.

overzicht dd. 03.02.2017 van geldtransfers via Ardshinbank (2012-2017): dit document vertoont geen link met betrokkene of de referentiepersoon en kan bijgevolg niet aanvaard worden als bewijs van financiële steun van de referentiepersoon aan betrokkene.

bewijzen van geldstortingen van de referentiepersoon ten gunste van betrokkene via Belfius (18.03.2017 en 22.04.2017) en via Ria (03.04.2017). Deze beperkte geldstortingen die bovendien dateren van net voor de aanvraag gezinshereniging zijn geen afdoende bewijs dat betrokkene financieel ten laste was van de referentiepersoon.

attest dd. 27.02.2017 van de Russische autoriteiten waaruit blijkt dat betrokkene studeerde in het land van herkomst en dat zijn studies werden gefinancierd door een studiebeurs van de staat; bijbehorend diploma. attest van de Armeense autoriteiten waaruit blijkt dat betrokkene zelf over een eigendom beschikt in het land van herkomst. Bijgevolg kan bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene onvermogen is in het land van herkomst.

Bovendien legt betrokkene geen attest voor waaruit blijkt dat hij geen inkomsten heeft in Armenië. Ook werd geen bewijs voorgelegd waaruit blijkt dat hij niet ten laste valt van de Belgische staat (OCMW).

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, en er niet werd aangetoond dat de betrokkene niet ten laste viel/valt van het OCMW en geen afdoende bewijzen van financiële steun van de referentiepersoon aan betrokkene worden voorgelegd, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat betrokkene in het verleden ten laste is geweest, noch op heden effectief ten laste is van de referentiepersoon.

Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“aangezien de bestreden beslissing in essentie voorhoudt dat :

- (1)verzoeker niet afdoende bewijst aan de hand van geldstortingen en transferts dat zijn Belgische vader hem substantieel financieel ondersteunde zodanig dat dit kan worden gekwalificeerd als zijnde dat verzoeker ‘financieel ten laste was van de referentiepersoon’;*
- (2) de universitaire studies, dewelke verzoeker in zijn land van herkomst zou hebben gedaan, zouden gefinancierd zijn door een studiebeurs van de staat;*
- (3) uit een attest van de Armeense autoriteiten verzoeker over een onroerende eigendom in Armenië zou beschikken;*
- (4) verzoeker geen attest heeft voorgelegd dat hij geen inkomsten heeft in Armenië;*
- (5) verzoeker geen attest heeft voorgelegd dat hij niet ten laste van de Belgische staat (OCMW) valt.*

dat (1) verzoeker in de periode 2010 t.e.m. 2017 tussen de 17.000€ én 21.000€ aan financiële steun van zijn vader ontving;

dat deze betalingen op diverse manieren gebeurden;

dat +/- 70 tot 80% van de betalingen gebeurden in cash, dewelke de vader van verzoeker aan vrienden, kennissen, dewelke naar Armenië reisden, meegaf om het daar dan te overhandigen aan verzoeker;

dat deze techniek logischerwijze in het algemeen vaak wordt toegepast teneinde de kosten van geldtransferts te vermijden;

dat de vader van verzoeker weldegelijk ook talloze geldstortingen deed via o.a. Moneytrans én Ria (zie terzake stuk 2);

dat ook dikwijls de echtgenote van de vader van verzoeker, mevrouw N.V., geld naar haar ouders doorstortte en dit geld niet enkel bedoeld was voor haar ouders doch ook dikwijls voor verzoeker; dat zij ook rechtstreekse stortingen deed aan verzoeker;

dat verzoeker m.b.t. de geldtransferts via Ardshinbank in de periode 2012-2017 desgewenst nog kan aantonen dat het weldegelijk zijn vader was dewelke deze betalingen heeft gedaan; dat minstens uit het attest van Ardshinbank blijkt dat verzoeker de begunstigde van deze betalingen was én deze betalingen uit België kwamen;

dat verzoeker ook dikwijls toen hij nog in Armenië woonde aldaar in noodgevallen geld leende van familieleden én kennissen én dat hij én zijn vader sinds verzoeker hier in België is deze leningen met geld van zijn vader aan het terugbetalen zijn (zie terzake stuk 3);

dat (2) verzoeker vooreerst zoals door de bestreden beslissing verkeerd wordt voorgehouden géén attest van de Russische autoriteiten heeft voorgebracht m.b.t. zijn studies doch van het Institute of Media, Advertising and Film Arts van YEREVAN (Armenië);

dat het kwestige attest volledig verkeerd werd geïnterpreteerd door de bestreden beslissing;

dat verzoeker aan voormeld instituut 1,5 jaar heeft gestudeerd én voordien 5 jaar aan de Russian-Armenian (Slavonic) University, hetgeen blijkt uit zijn diploma van 01.09.2015 (zie stuk 4);

dat de vermelding ‘education funding : State Grant’ op het attest van het Institute of Media, Advertising and Film Arts van YEREVAN (Armenië) niet inhoudt dat verzoeker over een volwaardige studiebeurs kon beschikken;

dat integendeel verzoeker een uiterst minimale studiepremie had van tussen de 5.000 én 10.000 Armeense dram, hetgeen overeenstemt met 8,85 € tot 17,70€ waarmee verzoeker uiteraard zijn kosten (huishuur, levensonderhoud, studiemateriaal etc.) als student niet kon dekken én volledig afhankelijk was van de financiële ondersteuning door zijn vader!;

dat verzoeker terzake in Armenië nog aanvullende bewijzen heeft opgevraagd om dit nog beter te kunnen staven;

dat (3) de bestreden beslissing het door verzoeker voorgebrachte attest m.b.t. het bezit van onroerend goed in Armenië ook verkeerd heeft geïnterpreteerd;

dat het attest expliciet vermeldt ‘the common joint property right’, waarmee naar Armeens recht enkel wordt aangeduid dat verzoeker daar ingeschreven was én in de toekomst een potentieel en gedeeltelijk recht op eigendom zou kunnen hebben voorzover de huidige eigenaar van het onroerend goed hem testamentair met een deel van de eigendom zou begiftigen, hetgeen in casu hoogst onwaarschijnlijk is aangezien verzoeker in onmin leeft met de betrokken eigenaar;

dat verzoeker ook terzake dit aspect in Armenië nog aanvullende bewijzen heeft opgevraagd om dit nog beter te kunnen staven;

dat (4) wat betreft het gebrek aan bewijs dat verzoeker geen inkomsten in Armenië had, verzoeker enerzijds formeel is dat de Armeense autoriteiten een dergelijk administratief document gewoonweg niet hebben én anderzijds uit de andere stavingsstukken van verzoeker echter onbetwistbaar blijkt dat hij gedurende 6,5 jaar voltijds student was – waaruit sowieso al kan afgeleid worden dat hij geen

mogelijkheid had om volwaardige inkomsten uit arbeid te kunnen genieten – én quasi volledig door zijn Belgisch vader

dat verzoeker - ook terzake het bewijs van onvermogenheid - in Armenië in de mate van het mogelijke nog aanvullende bewijzen heeft opgevraagd om dit nog toch enigszins nog verder te kunnen staven;

dat (5) verzoeker NIET ten laste valt van de Belgische staat (OCMW), hetgeen blijkt uit een attest van 27.10.17 van het OCMW SINT-NIKLAAS (zie stuk 5); dat n.a.v. de aanvraag op 25.04.17 aan verzoeker nooit is meegedeeld dat hij een dergelijk attest moest voorbrengen;

dat aldus de thans bestreden beslissing niet gestoeld is op een correcte feitenvinding en tevens van alle redelijkheid ontbloot is;

dat uit het bovenstaande volgt dat aldus de bestreden beslissing van 13.10.17 dan ook niet alleen artikel 40bis Vreemdelingenwet schendt doch bovendien niet ten genoegte van recht gemotiveerd is aangezien deze manifest onzorgvuldig en onredelijk is, derhalve willekeurig is en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, ook en de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt;”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 40bis juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeker niet heeft aangetoond te voldoen aan de gestelde verblijfsvoorwaarden. Hierbij motiveert verweerder concreet omtrent elk van de door verzoeker overgemaakte stukken. Verzoeker, die de motieven van de bestreden beslissing in zijn verzoekschrift weergeeft, zodat aldus blijkt dat hij hiervan kennis heeft, toont niet aan dat de motivering niet zou voldoen aan de vereisten van de formele motiveringsplicht. Een schending hiervan wordt niet aangetoond. De inhoudelijke kritiek wordt behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.4. Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

[...]

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven”

Artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.”

2.5. Verzoeker kan de bestreden beslissing vooreerst niet aan het wankelen brengen door ongestaafd voor te houden dat hij in de periode 2010 tot 2017 financiële steun ontving van zijn vader, waarbij 70 tot 80% verliep via betalingen in cash om de kosten van geldtransfers te vermijden. Evenmin volstaat het bloot betoog dat de echtgenote van de referentiepersoon geld overmaakte aan haar ouders, doch dat dit geld vaak bedoeld was voor verzoeker en dat zij ook vaak stortingen deed ten behoeve van verzoeker. De Raad ziet voorts niet in hoe verzoekers betoog dat hij in noodgevallen geld leende van andere familieleden en kennissen kan aantonen dat hij in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Wat betreft de door verzoeker overgemaakte bewijzen aangaande de geldtransfers, werd in de bestreden beslissing gesteld dat enerzijds de geldtransfers via Ardshinbank geen link vertonen met verzoeker of de referentiepersoon en dat anderzijds de geldtransfers via Belfius en Ria – die slechts dateren van net voor de verblijfsaanvraag – slechts beperkte geldstortingen uitmaken en aldus geen afdoende bewijs zijn dat verzoeker financieel ten laste was van de referentiepersoon. Verzoeker poneert dat uit het attest van Ardshinbank *“blijkt dat verzoeker de begunstigde van de betalingen was én dat deze betalingen uit België kwamen”*, doch de Raad kan – in navolging van verweerder – enkel vaststellen dat voormeld attest geen link met verzoeker of de referentiepersoon bevat. Verzoekers aankondiging dat hij *“desgewenst”* nog kan aantonen dat het wel degelijk zijn vader was die de betalingen verrichte via de Ardshinbank kan bezwaarlijk de bestreden beslissing onderuit halen. Verzoeker kan thans niet dienstig voor het eerst de stukken 2 en 3, zoals opgenomen in de bijlage bij zijn verzoekschrift, aanbrengen teneinde de onwettigheid van de bestreden beslissing aan te tonen. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient immers te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van deze beslissing beschikte. Louter volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat de geldtransfers via Moneytrans, waarvan sprake in stuk 2, voor een groot deel zijn gericht aan andere personen dan verzoeker zelf en dat uit de geldtransfers, waarvan sprake in stuk 3, evenmin duidelijk blijkt dat de betalingen geschieden in het kader van een terugbetaling van leningen verstrekt aan verzoeker.

2.6. Verzoeker betoogt verder dat verweerder het attest van 27 februari 2017 dat getuigt van gevolgde studies volledig verkeerd interpreteert, waar verweerder stelt dat dit attest afkomstig is van de Russische autoriteiten. Losstaand van de vraag in welke mate er sprake is van een verkeerde weergave van de instelling die het attest heeft opgesteld – gezien de hoofding ook een ministerie van de Russische Federatie vermeldt – brengt verzoeker met een eventuele vergissing van verweerder dienaangaande, de door verweerder gemaakte beoordeling van de inhoud van het attest, met name dat hij studeerde met een studiebeurs, niet aan het wankelen. Verzoeker stelt thans dat de vermelding *“state grant”* op het attest niet inhoudt dat hij over een volwaardige studiebeurs kon beschikken en geeft meer informatie over zijn studieparcours, doch de Raad wijst erop dat verzoeker dit alles niet eerder heeft gedeeld aan verweerder. Hij kan dan ook bezwaarlijk verweerder verwijten dat hij de door hem overgemaakte stukken verkeerd heeft beoordeeld. Het kwam aan verzoeker toe zijn verblijfsaanvraag voldoende te stofferen en, waar nodig, te voorzien van bijkomende verduidelijkingen. Het kan niet kennelijk onredelijk worden geacht dat verweerder, op basis van een overtuigingsstuk waarop twee ministeries worden vermeld in de hoofding en waarop staat vermeld dat verzoeker een studiebeurs genoot, afleidt dat zijn studies werden gefinancierd door een studiebeurs van de staat. Hierbij wijst de Raad er bovendien op dat verzoekers betoog dat hij slechts een minimale studiebeurs genoot, beperkt blijft tot een louter ongefundeerde bewering.

2.7. Ook wat betreft het attest inzake het bezit van een onroerend goed, dient de Raad op te merken dat verzoeker slechts voor het eerst in zijn verzoekschrift duiding verschaft over de precieze draagwijdte van het daarin vermelde eigendomsrecht. De Raad herhaalt dat het aan verzoeker toekwam zijn verblijfsaanvraag voldoende te stofferen en, waar nodig, te voorzien van bijkomende verduidelijkingen, quod non in casu. De verduidelijking die verzoeker thans voor het eerst in zijn verzoekschrift verschaft – en die opnieuw zonder meer wordt geponeerd – kan de onwettigheid van de bestreden beslissing niet aantonen.

2.8. Waar verzoeker nog aangeeft dat de Armeense autoriteiten geen administratief document inzake het gebrek aan inkomsten afleveren, herhaalt de Raad andermaal dat verzoeker deze omstandigheid niet kenbaar heeft gemaakt aan verweerder, zodat hij dit niet slechts voor het eerst kan opwerpen in zijn verzoekschrift. Daarenboven blijft ook dit betoog beperkt tot een loutere bewering. Zo brengt verzoeker bijvoorbeeld geen bewijs aan dat hij heeft getracht dergelijk administratief document te verkrijgen, waarop de Armeense autoriteiten hebben gesteld het niet te kunnen afleveren. Door er verder louter op

te wijzen dat hij de afgelopen zes en half jaar student is geweest, brengt hij de bestreden beslissing evenmin aan het wankelen. Het enkele gegeven dat verzoeker in zijn herkomstland studeerde, impliceert nog niet noodzakelijk dat hij zich tevens in een staat van onvermogenheid bevond.

2.9. Verzoeker kan verder bezwaarlijk verwijzen naar een attest van een OCMW uitgereikt op 27 oktober 2017 – d.i. na de totstandkoming van de bestreden beslissing – om de onwettigheid van de bestreden beslissing aan te tonen waar deze stelt dat verzoeker in gebreke is gebleven aan te tonen dat hij niet ten laste viel van het OCMW. Bovendien dient de Raad op te merken dat verzoeker zich – waar hij stelt dat hem nooit werd meegedeeld dergelijk attest te moeten overmaken – in wezen richt tegen een overtollig motief. De bestreden beslissing wordt immers reeds voldoende geschraagd door de motieven dat verzoeker niet heeft aangetoond ten laste geweest te zijn van de referentiepersoon en effectief onvermogen te zijn. Het motief inzake het gebrek aan bewijs dat hij niet ten laste viel/valt van het OCMW kan aldus worden beschouwd als een overtollig motief, waarbij een onderdeel van een middel dat is gericht tegen een overtollig motief niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van dit onderdeel is niet noodzakelijk, daar de eventuele gegrondheid ervan niet van aard is om de bestreden beslissing aan te tasten (RvS 23 januari 2002, nr. 102.836).

2.10. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift meermaals stelt dat hij alsnog bijkomende bewijzen heeft opgevraagd om zijn situatie beter te kunnen staven, wijst de Raad erop dat het hem vrijstaat deze nieuwe bewijsstukken aan verweerder over te maken in kader van een nieuwe verblijfsaanvraag.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA